

1

*Letisko Le Havre-Octeville,
piatok 6. novembra 2015, 16:15*

Malonove nohy sa odlepili od zeme a vzápätí uvidel za sklom ženu. Oblečená bola vo fialkastom kostýme, pripomínajúcom policajný odev, ale mala prívetivo okrúhlu tvár a smiešne okuliare. Sedela v priehľadnej kabínke ako biletárka, ktorá predáva lístky na kolotoč.

Cítil, ako sa mame chvejú ruky, keď sa ho usilovala udržať vo vzduchu.

Pani za sklom sa mu dívala rovno do očí, potom sa pozrela na mamu a napokon uprela zrak na hnedý zápisník, ktorý držala v rukách.

Mama mu vysvetlila, že pani si overuje ich fotografie. Aby sa uistila, že sú to naozaj oni. Že môžu nastúpiť do lietadla.

Ibaže tá pani nevedela, kam idú. Kam skutočne idú.

To vedel iba on.

Leteli do lesa, kde žijú obri.

Malone sa rukami pridržel okraja kabínky, aby sa nezomykol mame do náručia. Uprel oči na písmená, ktoré mala pani na vizitke. Jasné, ešte nevedel čítať, ale niektoré z nich poznal.

J... A... N...

Úradníčka pokynula žene, že malého môže postaviť na zem. Jeanne sa zvyčajne v práci nepretrhla. Hlavne tu, na malom letisku Le Havre-Octeville, kde boli tri priehradky na odbavenie pasažierov, dva pohyblivé pásy a jeden automat na kávu. No od skorého popoludnia tu vládol ruch a bezpečnostná služba kmitala medzi parkoviskom a budovou letiska. Bola to akási hra na mačku a myš s neviditeľným utečencom, ktorý sotva preklážne nejakou štrbinkou v leteckej doprave.

Nech už bolo akokoľvek, komisárka Augressová sa vyjadрила jasne: na steny v hale vylepiť fotografie tých týpkov aj dievčata a postaviť do pozoru každého colníka, každého člena bezpečnostnej služby.

Hľadání boli nebezpeční.

Najmä jeden z tých dvoch.

Ozbrojený lupič a vrah. Viacnásobný recidivista, zneli informácie z ústredia miestnej polície.

Jeanne sa naklonila cez pult priehradky:

„Už si cestoval lietadlom, maličký? Už si letel tak ďaleko?“

Chlapec cúvol a schoval sa za mamu. Jeanne nemala deti. Prispôbovala sa často nezmyselným rozpisom služieb na letisku, čo bolo pre jej egoistického priateľa vynikajúcou zámenkou, ak s ním chcela načať tému dieťa. S deťmi to však vedela. Často lepšie ako s chlapmi. Mala dar deti upútať. Deti a mačky.

Usmiala sa.

„Nebojíš sa, však, maličký? Vieš, tam, kam ideš, je...“

Náročky ho naťahovala, kým sa medzi matkinými nohami v obtiahnutých texaskách nezjavil zvedavý noštek.

„Je tam džungľa. Však, zlatko?“

Dieťa priam zaspätkovalo od prekvapenia, ako mohla úradníčka odhaliť ich tajomstvo. Jeanne sa ešte raz pozrela do pasov a potom ich energicky opečiatkovala.

„Nemusíš sa ničoho báť, zlatko, cestuješ predsa so svojou mamou!“

Chlapček sa znova schoval za mamu. Jeanne sa zháčila. Žeby strácala cit aj pre detičky? Vzápätí si uvedomila, že priestor naokolo nie je veľmi prívetivý a navyše tí hlupáci vojaci, čo chodili hore-dolu po letiskovej hale s búchačkou na opasku a automatickou puškou prevesenou cez plece, defilovali, akoby chceli získať čo najviac bodov za správanie a zvýšenú ostrážitosť.

Jeanne sa znova prihovorila chlapcovi. Jej povinnosťou bola aj bezpečnosť cestujúcich.

„Opýtaj sa mamičky. Ona ti vysvetlí, čo je to džungľa.“

Mama sa jej odvdáčila úsmevom. Aj chlapec zareagoval. Zvláštno.

Bol to len okamih a Jeanne si nevedela vysvetliť mimovoľný pohyb chlapcových očí. Zlomok sekundy... Keď po druhý raz vyslovila slovo mama, chlapec sa nepozrel na svoju matku. Obrátil hlavu iným smerom, k stene. Pozrel na fotografiu dievčaťa, ktorú tam úradníčka vylepila sotva pred niekoľkými minútami. Portrét dievčaťa, ktoré hľadá polícia z celej oblasti, a vedľa nej onen chlap, Alexis Zerda, vrah.

Asi sa jej to len zdá.

Chlapec sa možno zadíval na veľké presklené okno vľavo. Alebo na more v diaľke. Akoby nevnímal. Alebo už bol v oblakoch.

Jeanne na chvíľu zaváhala, či má položiť matke a synovi ešte nejaké otázky, a potlačila nevysvetliteľné tušenie, podvedomý zlý pocit, že niečo medzi tým dieťaťom a jeho matkou nie je v poriadku. Čosi nezvyčajné, akési podozrenie, ktoré si nedokázala vysvetliť.

S papiermi nebol nijaký problém. Pod akou zámienkou by ich mohla zdržať? Dve vojenské uchá s vyholenými hlavami v obtiahnutých maskáčoch prešli okolo, hlasno cvakajúc bagančami. Sú tu kvôli bezpečnosti cestujúcich, ale v rodinách s deťmi vzbudzujú zimomriavky.

Jeanne sa spamätala. To ten neustály tlak. Ten neznesiteľný

pocit ohrozenia na letiskách zakaždým, keď sa nejakému zlo-
duchovi ocitnú políši v päťach. Hej, je príliš citlivá, jasné,
a rovnako je to aj s chlapcami.

Jeanne podala pasy cez otvor v nerozbitnom skle prie-
hradky.

„Všetko v poriadku, pani. Šťastnú cestu.“

„Ďakujem.“

Bolo to prvé slovo, ktoré žena vyslovila.

Na konci dráhy práve vzlietol bledomodrý airbus A-318
holandskej spoločnosti KLM.

* * *

Komisárka Marianne Augressová zdvihla hlavu a zadíva-
la sa na modrý airbus na oblohe. Chvíľu ho sledovala, ako
sa vznáša nad tmavomodrým oceánom, potom pokračovala
v namáhavom výstupe.

Štyristopäťdesiat schodov.

Poručík Jibé o nejakých päťdesiat schodov vyššie sa rozbe-
hol nadol. Akoby to bola hra či výzva na súťaž! Marianne to
v tej chvíli rozčúľilo väčšmi ako čokoľvek iné.

„Mám svedka!“ volal poručík, keď bol asi dvadsať schodov
od nej. „A nie hocijakého...“

Marianne Augressová sa oprela o zábradlie, aby nabrala
dych. Cítila, ako jej po chrbte stekajú kvapky potu. Neznášala
to a každým gramom, čo pribrala, sa pri námahe aj viac potila.
Prekliata štyridsiatka, narýchlo zhltnuté raňajky, večery strá-
vené na pohovke, osamelé noci a zriedkavý ranný beh.

Poručík preletel po schodoch, akoby súťažil s neviditeľ-
ným výťahom.

Zastal pred Marianne a podal jej čosi, čo sa ponášalo na
sivého potkana. Zhúžvaného. Mŕtveho.

„Kde si to našiel?“

„V kríkoch o niekoľko schodov vyššie. Alexis Zerda ho
tam asi zahodil, kým sa stratil v lese.“

Komisárka nič nepovedala. Len palcom a ukazovákcom uchočila splasnutú ošúchanú kožušinku, vzblednutú neustálym hladkaním, cuckaním a mojkaním, ako si ho trojročný chlapec pritiskal k vystrašenému telíčku. Plyšová hračka, čierne guľôčky namiesto očí nehybne upreté. Akoby zmera-
veli hrôzou.

Jibé sa nemýlil, komisárka končekmi prstov zvierala svedka. Ošúchaného. Špinavého. Svedka, ktorému vytrhli srdce. Ktorého naveky umlčali.

Marianne pevnejšie uchočila plyšiačika a pomyslela na to najhoršie.

Chlapec by nikdy svoju obľúbenú hračku nepustil z rúk.

Pomaly, mechanicky, akoby prstami pohľadzala zarastenú mužskú hruď, prešla prstami po chĺpkoch. Umelé vlákna boli posiate hnedastými bodkami. Bezpochyby krvou. Možno tou istou, ktorú našli o niekoľko sto schodov nižšie.

Je to chlapcova krv?

Alebo krv Amandy Moulinovej?

„Pokračujeme, Jibé!“ prikázala komisárka rozhodne. „Pohnime kostrou. Štveráme sa ďalej.“

Poručík Jean-Baptiste Lechevalier nediskutoval. Vykročil a vzápätí bol už päť schodov pred svojou šéfkou. Marianne Augressová sa usilovala zladit' kroky a tok myšlienok, aby jej únava nebránila napredovať ani uvažovať nad možnými predpokladmi, ktoré sa kopili. V podstate však najnaliehavejšia bola otázka...

Kde?

Vlak, auto, električka, autobus, lietadlo. Alexis Zerda mal tisíc možností ako uniknúť, zmiznúť, hoci pred dvoma hodinami vyhlásili po ňom pátranie, vyvesili jeho opis a desiatky mužov boli v plnom nasadení.

Kde a ako?

Schod po schode. Úvahy nasledovali jedna za druhou.

Kde, ako a prečo?

Bola tu však ďalšia otázka. Tá najzávažnejšia.

Prečo odhodil tú hračku?

Prečo by Zerda vytrhol chlapcovi z ruky obľúbenú hračku? Veď chalan by začal revať, zaťal by sa a neurobil už ani krok a radšej by na mieste umrel, ako by sa vzdal toho škaredého chlpatého potkana, ktorý bol napáchnutý upokojujúcou vôňou chlapca a jeho matky.

Vietor privieval od mora neznesiteľný zápach spaľovaných látok z motorov. V dialke plavidlá naložené kontajnermi upchávali ústie prístavu ako nahromadené autá stojace na červenú.

Komisárke navreli na sluchách žily. Krv a pot. Schodisko akoby sa ťahalo donekonečna, za každým schodom sa v jej zornom poli ako zázrakom zjavil ďalší.

V hlave jej nástojčivo zunela stále jediná otázka.

Prečo?

Chcel sa Zerda chlapca zbaviť? Rovnako aj jeho obľúbenej hračky? A možno hodil chlapca kamsi do priekopy, ibaže o kúsok ďalej, na nenápadné miesto?

Na oblohe sa zjavil ďalší airbus. Letisko bolo asi dva kilometre vzdušnou čiarou. Marianne sa však v duchu uistila, že tade Zerda neprekľzne, keďže dala strážnej službe jasné dispozície.

Ešte niekoľko desiatok schodov. Poručík Lechevalier bol už skoro na parkovisku. Komisárka Augressová vystupovala v pravidelnom rytme. V ruke pevne zvierala guľku sivej srsti, hnetla ju, akoby sa chcela presvedčiť, či jej skutočne vyrvali srdce a jazyk, aby tá mäkučká potvora nikdy nikomu nič neprezradila, nijaký príbeh, ani tajomstvo, ani nič dôverné; že bola definitívne mŕtva po toľkých hodinách dôverných rozhovorov s Malonom, rozhovorov, ktoré ona s jej mužmi počúvali stále znova a znova.

Komisárkine prsty opäť zablúdili pomedzi chlčky hračky, náhle však znehybneli, okrem ukazováka, ktorý skúmal ešte

niekoľko milimetrov vlákna. Sklopila oči, nechcela predbiehať, ale naisto vedela, čo objaví.

Čo asi ukrýval tento kúsok rozprávanej látky?

Pohľad Marianne Augressovej sa pomaly sústredil na vyblednuté znaky. A vtom jej bolo všetko jasné.

Naraz akoby sa poskladali všetky čiastočky puzzle. Aj tie najnepravdepodobnejšie.

Raketa, les obrov, piráti a stroskotaná loď, choroba tropického hlodavca, poklad, štyri hradné veže, všetky tie blúznenia, z ktorých sa ona a jej muži nevedeli päť dní vymotať.

Mysleli si, že sú to len rozprávky chlapca s príliš bujnou fantáziou. To si mysleli...

Všetko tu bolo čierne na bielom. Malý Malone si nič nevymýšľal!

Všetko spočívalo na troch slovách visiacich na umelej kožušinke tohto nemého svedka. Mali ho v rukách, ale nikto si nič nevšimol. Všetci sa sústredili len na to, čo hovorí. Uvravená plyšová hračka, ktorú počúvali, ale nedívali sa na ňu. Hračka, ktorú vrah umlčal a potom pohodil na svahu.

Komisárka na chvíľu zavrela oči. Preletelo jej hlavou, že ak by niekto vedel čítať jej myšlienky, zachytiť ich, ako keď náhodou začujeme koniec rozhovoru a nepoznáme jeho začiatok, považoval by ju za blázna.

Plyšová hračka predsa nehovorí, neplače, nezomiera. Prestaneme tomu veriť, keď máme štyri, povedzme aj šesť, nanajvýš osem rokov.

Áno, ak by niekto počúval tento príbeh od tejto kapitoly, myslel by si, že jej preskočilo. Hocikto, alebo aj ona sama, vždy taká racionálna.

Ona pred piatimi dňami.

Marianne si pritískala plyšiacika na hrud', a keď sa pozrela na stovky schodov pod sebou, zmocnil sa jej závrat. V diaľke uvidela nekonečnú prázdnu oblohu, oblohu tmavú ako oceán, ktorého sivastá pena vln splývala s oblakmi.

Už len zo dvadsať schodov. Jibé už naštartoval Mégane, počula, ako motor pradie. Z posledných síl zrýchlila krok.

Keď sa teraz celkom jasne odhalila pravda, trápila ju jediná otázka:

Je ešte čas zastaviť ich?